

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

CELJE – LJUBLJANA

ANICA MIKUŠ KOS : MOJE ŽIVLJENJE, MOJE DELOVANJE

- Naslov: Moje življenje, moje delovanje
- Avtor: Anica Mikuš Kos
- Spremlna beseda: Igor M. Ravnik
- Cena: 22 €
- Velikost: 130 mm × 210 mm
- Vezava: mehka z zavihi
- Število strani: 304
- ISBN: 978-961-278-177-4
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba

Kontakt

Nina Brumec, uredništvo
telefon 01/244-36-70
mohorjeva@siol.net

Pričevanje o pogumu in empatiji ženske

Zapisi pediatrinje, otroške psihiatrinje, humanitarke dr. Anice Mikuš Kos (1935) z delovnim naslovom Moje življenje, moje delovanje so pričevanje o pogumu in empatiji ženske, ki se je posvetila otrokom in družinam v stiski, sprva kot zdravnica, specialistka, kot direktorica Svetovalnega centra za otroke, mladostnike in starše v Ljubljani, v obdobju balkanskih vojn pa otrokom beguncem iz Hrvaške in Bosne in Hercegovine, in ki je svoje znanje in zamisli o psihosocialni pomoči otrokom, žrtvam vojnega in povojnega nasilja, s seminarji ponesla na krizna območja: na Kosovo, v Čečenijo, Ingušetijo, Severno Osetijo, Moldavijo, Afganistan, Pakistan in Belorusijo.

Z mentalnohigienskimi timi je zlasti ob sodelovanju učiteljev, ki so »poleg družine del otrokove naravne mreže«, odkrivala načine za strokovno pomoč pri psihičnem okrevanju travmatiziranih otrok. Zato je njena pripoved prepletena z ljubeznivimi, živimi orisi požrtvovalnih učiteljic in učiteljev od Kosova do Severnega Kavkaza, pa tudi drugih humanitarnih sodelavcev, celo šoferjev, ki so jo vozili po nevarnih območjih. Kot direktorica Svetovalnega centra za otroke, mladostnike in starše se je ob prihodu beguncev v Slovenijo zavedla možnosti, da pridobi zanje pomoč na državni in mednarodni ravni. Svoje delo z izjemno energijo še vedno nadaljuje v okviru Slovenske filantropije.

Ob koncu knjige v krajšem življenjepisnem poglavju odkriva razloge za lastno humanitarno delovanje. Kot otrok je občutila vojno, videla grozote, a srečala tudi nesebične ljudi, ki so ji pomagali preživeti in zaživeti polno, bogato življenje, ki nam ga inteligentno, pretresljivo, mestoma duhovito razkriva med vrsticami svoje pripovedi.

O avtorici

Anica Mikuš Kos, doktorica medicine, specialistka otroške psihiatrije, se posveča kliničnemu delu z otroki, mladostniki in starši. Je avtorica številnih knjig s področja duševnega zdravja ter skupnostnih modelov zaščite otrok v primerih oboroženih konfliktov. Za svoje izjemno delo je prejela že vrsto priznanj, bila je tudi med nominirankami v akciji '1000 žensk za Nobelovo nagrado za mir 2005'. Je avtorica vzgojnega modela prostovoljskega dela mladih v službi ljudi v stiski, v konceptu državljske in etične vzgoje (za solidarnost in delovanje). Za pomoč otrokom na vojaško ogroženih območjih je zasnovala program za učitelje, katerega jedro so znanja in veščine za nudenje učinkovite psihosocialne pomoči. V program je bilo doslej vključenih že okrog 5000 učiteljev na različnih kriznih območjih v svetu (Kosovo, Irak, Kavkaz).

Krajši odlomek

Še sedaj, leta 2011, ko razmišljam o ljudeh iz Bosne in Hercegovine, si zastavljam vprašanja: Ali sem kaj pomagala? Kaj je pomagalo? Koliko je pomagalo? Gotovo moje strokovno znanje v začetnem obdobju bivanja beguncev v Sloveniji ni bilo posebej pomembno. Bolj pomembno je bilo sočustvovati z ljudmi, a jih hkrati ne obremenjevati z lastno žalostjo, govoriti mamam in starim mamam v njim razumljivem jeziku, svetovati preproste in izvedljive načine pomoči otrokom.

Ob delu z ljudmi, ki so doživeli vojne grozote v Bosni in Hercegovini, na Kosovu, na Kavkazu, sem se veliko naučila. Spoznala sem, da imajo ljudje neizmerne vire za obvladovanje izgub in travmatskih doživetij, da je v najtežjih okoliščinah veliko medčloveške pomoči, da so med ljudmi naravni zdravilci, ki znajo bolje pomagati kot jaz z vsem svojim strokovnim znanjem. Odkar delam na področjih, ki so jih prizadele vojne, sem sem postala mnogo skromnejša, mnogo manj zaverovana v svoja strokovna znanja. Kljub vsemu zlu, s katerim se srečujem, se zaradi ljudi, s katerimi delam — Bosanci, Albanci, Čečenci, Osetijci, Iračani, moja vera v ljudi ni zmanjšala.